בבדר

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

פרשת תולדות - המשך

פרשת תולדות - המשך

<u>וז"ס כי ציד בפיו</u>

כי יצחק מתוך השלימות הגדול שבמקור נשמתו כמו שלא היה ראוי להוליד כלל, כן לא היה ראוי להרבות קנינים כחפצו שזהו עיקר חפץ השלימים כנ"ל. אכן עשו מתוך פחיתת ערכו היה מאוד ראוי לדבר וע"כ אהבו כי הבן משלים לאביו.

<u>וז"ס ורבקה אוהבת את יעקב</u>

כי רבקה כבר היה בה בחי' חסרונות מתוך שהיתה בת רשע כנ"ל וע"כ היה עיקר דאגתה רק בשביל למלאות החסרון וע"כ אהבה את יעקב איש תם כי כל תקותה לזכות לשלימות תלוה ביעקב.

<u>וז"ס ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר א"כ למה זה אנכי</u>

כי הרגישה שבעברה על מקום ע"ז עשו מפרכס לצאת וא"כ למה התפללה על בנים שישלימו מקום חסרונה, ואדרבה ח"ו וע"כ נכפל דאגה על דאגתה.

<u>וז"ס ויעתר לו ולא לה אינו דומה תפלת צדיק בן צדיק וכו'</u>

כי הצדיק בן צדיק אינו מקוה ואינו מתפלל לבנים שישלימו חסרונותיו ע"ד שנתבאר לעיל כי הוא שלם מצד עצמו ,אלא מתפלל ומקוה אל בנים כדי שירבו בקנינים וברכישת מדרגות.

והפכי אליו תפלת צדיק בן רשע שהוא מקוה וצריך אשר הבנים ישלימו אותה מבחי' השלימות, להיות בו חסרון מבחי' אבותיו. וכמובן שזהו קודם לקנינים, ועוד כי להשגת קנינים אינה צריכה לבן שיכולה בעצמה. ונמצא זה אין מקום חסרון לה כי בידה הוא אלא השגת שלימות הקדושה הוא המקום חסרון שלה שע"כ לבן צריכה.

ואומר הכתוב ויעתר לו השי"ת, כלומר למלאות החסרון של צדיק בן צדיק ,דהיינו הערבוביא של שני לאומים נפרדים ,שמתוך מלחמתם זה בזה יוצאים כל ריבוי הקנינים בסו"ה אשר ברא אלקים לעשות. אמנם לו לתפלתה מבחי' צדיק בן רשע אשר רצתה רק לבן צדיק ושלם שלא יהיה בו שום פגם כגון יעקב לבד כדי למלאות רק מקום חסרונה כנ"ל.

חברים יקרים: בודאי אתם מבינים את חשיבות פעולותיה של אור הסולם ונהנים מפרותיה אור הסולם זקוקה לתמיכתכם, היו שותפים!!!
תוכלו לתמוך בנו בהוראת קבע או באופן חד פעמי, כל אחד כפי מתנתו הרחבה, כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים.(ניתן ליצור קשר בטלפון 050-4194229)

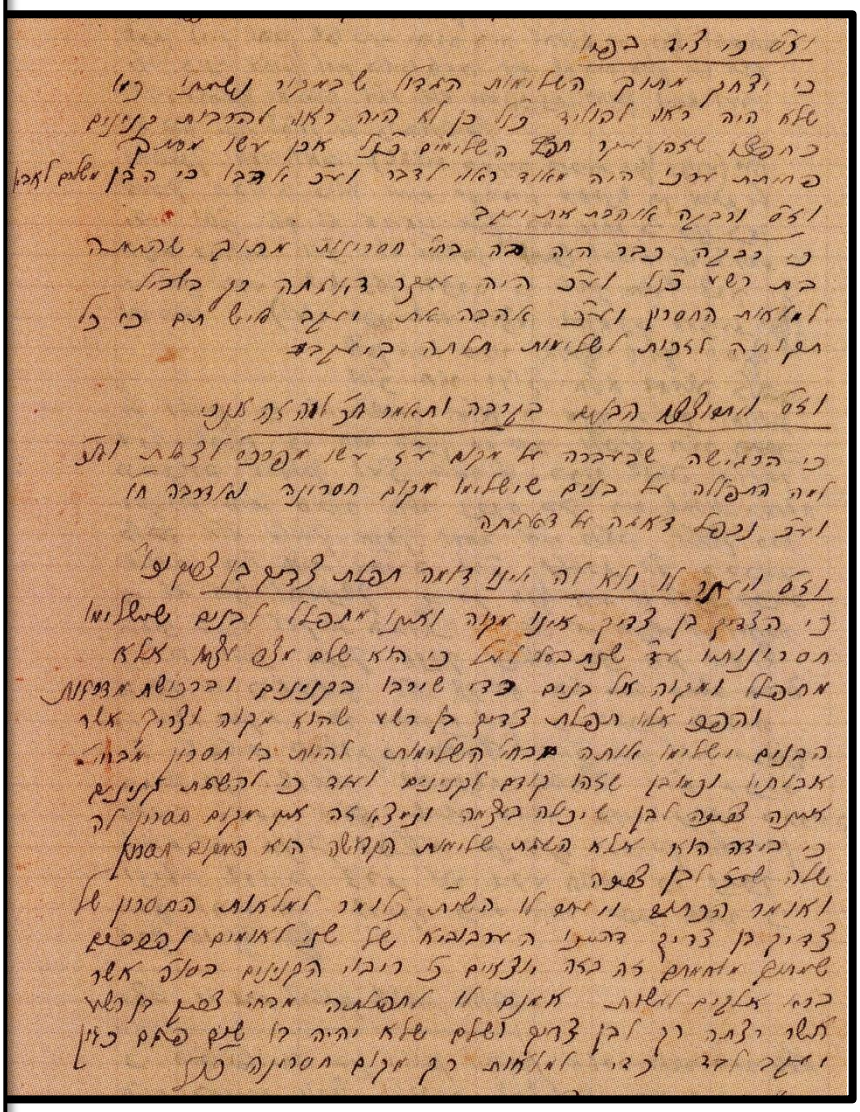

לע"נ ר' בנימין בן ר' שלמה נלב"ע י"ב מרחשון ה'תשע"ז תנצב"ה. לע"נ איתי בן חיים הי"ד.
לקבלת העלון שלחו בקשה למייל d052769144@gmail.com

מתיקות

נשמת התורה

שנה ב'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת ויצא ה'תשע"ט

בעניין הסתר פנים של זמן הגלות לגלות סוד משיח נקודת הרצון

'ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה'. וברש"י – כשיצא הצדיק מן העיר פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה. עניין זה שהצדיק הוא זיו והדר של העיר קודם בפשטות הכוונה שהצדיק מגן על העיר בזכויותיו. וחוץ מן ההגנה הרי הצדיק משפיע קדושה בעיר, כי עיר זה כנגד ספירת המלכות, והצדיק הוא כנגד ספירת היסוד. וע"י שהצדיק נמצא בעיר הרי מתעורר עי"ז עניין חיבור יסוד ומלכות. ועניין זה, שהצדיק יוצא מן העיר, עניינו שחיבור יסוד ומלכות מתעלם. והיינו שבפנימיות תמיד יש עניין חיבור יסוד ומלכות, רק שבחיצוניות עניין זה נעלם. וכמו שבזמן הגלות הפגם שנעשה הוא רק בחיצוניות העולמות, אבל בפנימיות העולמות ישנו יחוד, רק בחיצוניות נעלם היחוד.

וזהו הלשון – פנה 'הודה' 'זיוה' 'הדרה', שלשונות אלו מורים על אור היחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה איך שמופיע בחיצוניות גם כן, שעל זה מורה הוד והדר. וידוע שעיקר חורבן הבית היה באלף החמישי שמכוון כנגד ספירת הוד. וכמו שאמרו 'כל היום דוה'. דוה אותיות הוד, וזה רמז שהגלות הוא רק בבחי' החיצוניות שרמוזה ב'הוד והדר', שהוא איך שהיחוד מופיע בחיצניות, וזה נחסר בימי הגלות.

והטעם הוא כדי ללקוט שושנים ולפעול פעולות של גילוי משיח. שעניין זה הוא מאד מפחיד את הסטרא אחרא, על כן צריך להעלים זאת. וכן מצינו שכל עניין לידת משיח, שיצא מיהודה ותמר, נעשה באופן שתמר עמדה על אם הדרך בבפתח עינים, כאשה מופקרת, הכל כדי שהסטרא אחרא לא ירגיש שמעוררים ומדברים ממשיח, כי עניין משיח מפחיד את הסט"א יותר מכל עניני הקדושה, ולא אכפת לו שיהודי ילמד ויתפלל ויזכה לגן עדן ולכל להמדריגות. אבל ח"ו שיתעורר עניין של משיח. וכדי לעורר את עניין משיח כביכול ניתן שליטה לסט"א כדי להוציא בלעו מפיו.

ויעקב אבינו הלך לחרן, שחרן מרמז על חרון אף ודין, ועוד אצל לבן, שהיה רמאי, ושמה היו שתי בנותיו לאה ורחל, שמלאה יוצא דוד המלך, משיח בן דוד, ומרחל יוצא משיח בן יוסף. וכדי שיעקב אבינו יתחיל לעסוק בעניין משיח, היה צריך להעלים את גילוי הקדושה שבחיצוניות, שזה בחי' של יציאת הצדיק מן העיר, בחי' של חורבן הבית. כי שמו של יעקב אבינו הוא על שם העקב. וכמו שרש"י מפרש שיעקב מחזיק בעקבו של עשו, שזה סוף מלכותו, ולא מניח לו לגומרה. והיינו כי הגלות האחרונה זה גלות אדום, שהחריבה את בית המקדש, ובדור עקבתא דמשיחא, אז עובדים על עניין משיח, ויעקב אבינו הוא מכין את עניין ב' המשיחין שיופיעו בדור העקב.

ועל זמן הגלות נאמר שזה כמו חלום. כמו"ש 'בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים'. ואז, בזמן השינה של יעקב אבינו, ששינה זה רמז להסתלקות המוחין. כי שינ"ה גמט' שס"ה, שישנם שס"ה ימות החמה. והחמה מרמזת על האור של השמש שמאיר, שזה רומז לספי', ז"א שמאיר במלכות. וכשמסתלק השמש, כמו שכתוב 'כי בא הש'מש' אז נופל עליו שינ"ה, שהוא ג"כ בגמט' שס"ה, כנגד השמש, שמאיר בשס"ה ימים שמסתלק. ואז לוקח יעקב אבינו מאבני המקום וישם מראשותיו. אבנים הם אותיות, והאותיות האלו צריכים לצרף אותם לגילוי סודות התורה. והמדרש אומר שכל האבנים רבו, וכל אחת אמרה 'עלי יניח צדיק ראשו' ועל כן נעשו לאבן אחת. והאבן הזאת היא רמז לנשמת משיח, שנאמר עליה 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה'. וכל האבנים, שהן האותיות שעל ידן מגלים סודות התורה בזמן הגלת, הכל הוא לתכלית של אבן אחת, שזה נשמת משיח. ובזמן החלום, שזה זמן הגלות. וזמן עשיית התיקונים העצומים בהעלם, מתחת האף של הסט"א, אז מתגלה סוד הסולם, שזה חיבור של שמים וארץ, צדיק דאחיד בשמיא ובארעא. וע"י שיעקב אבינו ישן במקום המקדש, עי"ז מעורר את בניין הבית השלישי, שלא יחרב לעולם. שזה סוד משה רבינו, שמחבר את משיח בן יוסף ומשיח בן דוד כאחד. כי משיח בן דוד מרומז בשמים ומשיח בן יוסף מרומז בארץ, והסולם, שהוא מדריגות של גילוי סודות התורה, סוד נשמת משה, הוא מחבר בין ב' המשיחין.

ועניין שבירור נשמת משיח הוא דווקא בזמן הגלות, בזמן שמעלימים מהחיצוניות את הקדושה הוא כדי להוציא מהסטרא אחרא את הנשמות ששייכות לנשמת משיח. כי ידוע שמאז שבירת הכלים וחטא אדה"ר נפלו נשמות יקרות לסטרא אחרא, וכיוון שאין אור בלי כלים, והכלים הם הנשמות, אז כל עוד שהנשמות והכלים, ששייכים לגילוי אור משיח, לא יצאו מהסט"א, לא יכול להופיע אור הגאולה, כי אין אור בלי כלי. וסוד הנשמות האלו הם סוד 'הרצון', בחי' נשמות שנפולות לעפר, שהן בחי' אור הכתר והיחידה. כי בזמן הגלות ספירת המלכות, שתמיד כלולה מעשר ספירות, נשארת רק עם נקודת הכתר שלה, וט' הספירות שלה נופלות לעפר, ונשארת רק עם ספי' אחת, ספירת הכתר.

וכתר הו"ס הרצון, ובזמן הגלות מתברר הרצון של עם ישראל, שזה הנקודה הכי חשובה. כי בזמן הבית היו אורות גדולים והשגות, ובזמן הגלות קשה אפי' לברך בברכה פשוטה. ואז היהודי מתעורר בשברון לב על הקושי שלו, ומעורר רצון פנימי שהיה רוצה לקיים את התורה והמצוות כדבעי. שהרצון הזה, שמתגלה בזמן הגלות, זה הסודות הגנוזים שמבררים את הנשמות ששייכות לבחי' משיח. ועל זמן הגאולה נאמר 'אז ימלא שחוק פינו'. כי יתגלה שעשועים וצחוק גדול, איך השי"ת ניצח את הסטרא אחרא ע"י הירידה של עם ישראל לגלות. שהסטרא אחרא היה בטוח שע"י שעם ישראל ירדו לגלות הם יעשו עבירות רבות וישארו לנצח שמה. אבל הסט"א לא ידעה שאולי הגלות תגרום שיחטאו, אבל הגלות תגרום גם כן לגלות את נקודת הרצון הפנימית, שזה מגלה את נשמת משיח. ובזה מתורץ מה שכתוב בס' דברים על עניין ההסתר פנים, שכביכול ההסתר פנים זה עונש על עבירות. וקשה, הרי ההסתר פנים יגרום שיעשו עוד עבירות. ועונש הרי הוא עניין של תיקון. אז איך אפשר שההסתר פנים, שהוא עונש על עבירות, יגרום עוד עבירות? והתשובה היא שההסתר פנים יגרום שיתגלה פנימיות הרצון, שזה לא מתגלה בזמן הגילוי. ודווקא עי"ז יהיה גילוי פנים נצחי, בבחי' ביהמ"ק השלישי. וזה סוד הגלות ויציאת הצדיק מן העיר, שכביכול כלפי חוץ ישנו הסתר פנים, כדי לגלות גם סוד משיח ונקודת הרצון. וזה עניין יציאת יעקב אבינו לחרן, כדי לגלות זאת. שבת שלום לכולם.

יש לי מושג

מחלוקת שמאי והלל

שמאי היה בחינת השמאל של מעלה, וזה סוד שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת, שהיה אוכל בחול ומאיר מחול לשבת, דהיינו ממטה למעלה. אבל הלל היה אומר ב"ה יום יום וכו' (מסכת ביצה טז). שהיה ממשיך ממעלה למטה כדרך קו ימין של מעלה, לאותו יום שהיה עומד בו. והקב"ה הבדיל ביניהם והסכים להם, כלומר שהמחלוקת וההבדל שבין שמאי והלל נמשך להם מקו האמצעי של מעלה, שהוא סוד קב"ה, אשר על ידי הבדל הזה שהשמאל יאיר ממטה למעלה והימין ממעלה למטה כנ"ל, נמצא מקיים הארת שניהם ומלבישם זה בזה, ואז הקב"ה נותן הארת שניהם בסוד הזווג לנוקבא.

(זוה"ק בראשית א סעיף נ)